

ကောင်းထွင်စာပေ

အရှိုင်းပဲ့နှလုံးသား နှင့်

ရသ၊ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ သောင်းပါးများ

တက္ကသိုလ်နေ့မင်း

ဒီရိုင်း-အောင်ကျော်မိုး

အရှင်ဧကနိယ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း)

လ / တ စာကြည့်တိုက်မှူး၊ ဓမ္မစရိယ + ငေးဖာပိတု ဓမ္မကထိက

M.E.T(MONASTIC EDUCATION TEACHERSHIP)

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

စာရေးသူသည် ၂၀၁၄၊ မတ်လတွင် ဘာသာရေးနောက်ခံ ပြု၍ "နုလုံးလှအမိုက်မ" ဝတ္ထုတိုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။

စာဖတ်ပရိသတ်များ လက်ခံကြိုကြ၍ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါသည်။ ။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေဖို့ တောင်းဆိုကြပြန်သည်။ ။

တချို့ကလည်း စာရေးသူကြေညာထားခဲ့သော "လွမ်းစေတီမှာ ကြွေတဲ့ အသည်း" ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေဖို့ တောင်းဆိုအကြံပြုကြပြန်၏။

"လွမ်းစေတီမှာ ကြွေတဲ့ အသည်း" ဟူသော နာမည်ဖြင့် ဟောကြားခဲ့သော တရားခွေများ ထွက်ရှိသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း စာအုပ်အဖြစ်ထုတ်ဝေရန်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နှောင့်နှေးခဲ့သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

စာရေးသူ (၁၇)နှစ်အရွယ်မှ စ၍ ယနေ့အချိန်ကာလအထိရေးခဲ့ဖူးသော "ကဗျာ" ဝတ္ထုဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးချင်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ရေးခဲ့သော စာမူများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပေါင်းလိုသော်လည်း ထူထဲပြီးထုံထိုင်းသွားမည် စိုးမိပြန်သည်။ ။

ဤစာအုပ်တွင် အကြောင်းအရာများ လည်း မထင်စေလို "ရသ" စုံ အောင်လည်း ပါဝင်စေလိုသဖြင့်၊ ရေးခဲ့သော စာပေများ ထဲမှ ကောက်နုတ်လျက် "အနှိုင်းမဲ့ နှလုံးသားနှင့် ကဗျာ ရသ ဝတ္ထုတို ဆောင်းပါးများ" ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

အခြားသောစာမူများကိုလည်း အကြောင်းအရာတူရာ စုစည်း၍ ဆက်လက်ထုတ်ဝေသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်၌ ပါဝင်သော စာမူများ သည် ယခင်အခါက (နံ့သာမြေ) နေရိပ်မြိုင်၊ ကိုရင်ပြုံး၊ တေဇာဂုဏ်၊ တက္ကသိုလ်နေမင်းဟူသော အမည်များဖြင့် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်ဂျာနယ်များ တွင် ရေးခဲ့သည် ဖြစ်လေရာ၊ ထိုနာမည်များ သည် စာရေးသူ၏ ကလောင်ခွဲများ ဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ခံလိုပေသည်။ ။

ဤစာအုပ်သည် စာရေးသူ၏ သက်တော်(၃၀)ပြည့် မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်၍ စာရေးသူ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော တပည့်လေးများ ထဲမှ တက္ကသိုလ်မောင်လွမ်းနေနှင့် တက္ကသိုလ် နေရိပ်ချိုတို့ ၏ ဝတ္ထုဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ကိုလည်း အမှတ်တရ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမှာ စာချီးမြှင့်ပေးပါသော ဆရာသိန်းထွန်းလတ် (လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အယ်ဒီတာငြိမ်း)နှင့် မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများကို ရှာဖွေပေးခြင်းစသော အစစကူညီခဲ့ပါသော ဆရာစိတ်ဓာတ်မြသန်း စာရေးသူအား တေဇာဂုဏ်ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ချီးမြှင့်အပ်နှင်းခဲ့ပြီး စာပေစင်မြင့်ထက်ဝယ် ဂုဏ်တင့်စေခဲ့သူ ဆရာကြီးဦးမြင့်သူ (မြင့်သူ-မြန်မာစာ)သံဃတက္ကသိုလ်ကထိကအားလည်းကောင်း စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူပေးကြကုန်သော ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်များအားလည်းကောင်း၊ အထူးပင်

ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။ ။

သည် စာစုဖြင့် ခမည်းတော်(ဦးဖဲကျော်)မယ်တော်ဒေါ်မိုးနှင့် တကွ
အနန္တဂိုဏ်းဝင်ကျေးဇူးရှင်များအား ရည်သန် စိတ်ကူးညွတ်နူး ဂါရဝဖြင့်
ရေးသားပူဇော်လိုက်ရပါသည်။ ။

တက္ကသိုလ် နေမင်း

၀၉-၄၂၁၀ ၉၁၅၁၉

မိတ်ဆက်အမှာ စာ

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် ဝတ္ထုမျိုးစုံရေးသားခြင်းဖြင့် စာပေလောက၌ ကျင်လည်ပြီးဖြစ်ရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပါဟု ဆိုလာလျှင် ဝန်လေးမည်မဟုတ်ပါ။

သို့စေကာမူ ...အမှာ တစ်ပုဒ်ရေးပေးပါဟု ဆိုလျှင်ကား ကျွန်တော့်အဖို့ ချွေးပြန်ရကိန်းဆိုက်ပြီဟု ဆိုရန်သာရှိပါသည်။

အကြောင်းသော်ကား ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နိုင်ငံကျော်၊ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်သောကြောင့် ဟု ဆိုရမည်။

မိမိကိုယ်တိုင်သမားဂုဏ်မမြောက်ပဲလျက် ကလောင်တစ်ချောင်းနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရမည်မှာ ပီတိဝန့်ရဲစရာ အလျဉ်းမရှိပါပေ။

သို့သော် "လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်"မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆယ့်ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က တဒင်္ဂသိရဖူးသော ရဟန်းငယ်တစ်ပါးမှ ယခုအခါအထင်ကရဟု ဆိုမည့် "သံဃာတက္ကသိုလ်"ကြီး၌ သီတင်းသုံးလျက် သာသနာ့အာဇာနည် ဓမ္မကထိက တစ်ဦးဖြစ်ရုံမျှမက စာပေသမားတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်းသိရရာ ဝမ်းသာအယ်လဲ လှိုက်လှဲခြင်းဖြစ်ရသည် နှင့် အတူ ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်းနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ မိခဲ့သည်။ ။ ထိုအရှင်သီတင်းသုံးရာ "သံဃာတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်

မဟာ" သို့ရောက်ရှိဖူးမြော်မိရသည် ။

ယင်းသို့တွေ့ဆုံရာမှ တက္ကသိုလ်နေမင်း၏ "နှလုံးလှ အမိုက်မ"ဟူသ
ည် ရဟန်းနှင့် မာတုဂါမတို့
အထူးဆင်ခြင်သတိပြုဖွယ်စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ဟု ဆိုရပေ
မည်။

ယင်းစာအုပ်အတွက် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အားပေးမှု၊ နှစ်သက်လို
လားမှု၊ အကြံပြုမှု၊ အစုံစုံကိုရရှိသောအခါ အရွယ်လည်းကောင်း၊ အရေး
အသားလည်းကောင်းလှသော တက္ကသိုလ်နေမင်းသည် လျှို့ဝှက်စွန့်စား
ခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသားထားသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ ပြီး
စာမျိုးစုံရေးမည်ဟု လည်း ဆိုပြန်သည် ။

သို့သော် ယခုလာပို့သည် က "အနှိုင်းမဲ့ နှလုံးသားနှင့် ကဗျာ ရသ ဝ
တ္ထုတိုဆောင်းပါး"ဖြစ်သည် ။

"ဒီလိုဆရာ၊ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့ဖူးတဲ့ စာမူတွေကို
မပျောက်မပျက်အောင် မှတ်တမ်းတင်တဲ့ သဘောပါ။ ပြီး ...ကျုပ်ရဲ့ စာ
ဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းရဲ့ အကြံပြုမှု၊ လိုလားမှုတွေကြောင့် ဆိုရင်လည်း
တစ်နည်းမှန်ပါတယ်"ဟု ဆိုသည် ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရဟန်းတစ်ပါး၏ ရသဆိုင်ရာဆောင်းပါး ဝတ္ထု
ကဗျာ စုံစီနဖာတို့ ဖြစ်ကာ စာစုအဖြာဖြာတို့ မှာ ဖတ်ဖွယ် မှတ်ဖွယ်
ကောင်းလှသည့် အပြင် ကဗျာများကလည်း စာဖတ်သူရင်ကို လှုပ်ခါနိုင်
သည် ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ "ပန်းတိုင်ရောက်ခြင်း၏ အရင်းအမြစ်မှာ
ပထမခြေလှမ်းဖြစ်သည် "ဟု ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြသည့် အ
တိုင်း တက္ကသိုလ်နေမင်းသည် ပထမခြေလှမ်းမှ သည် ဒုတိယခြေလှမ်း

အဖြစ်လှမ်းခဲ့ပြီဖြစ်ရာ စာပေချစ်မြတ်နိုးသူ စာဖတ်ပရိသတ်အနေဖြင့် " အနှိုင်းမဲ့နှလုံးသားနှင့် ကဗျာ ရသ ဝတ္ထုတို့ ဆောင်းပါးများ "ကို ဖတ်ရှုရင်း တက္ကသိုလ်နေမင်းကို အကဲဖြတ်တော်မူကြပါဟူ မိတ်ဆက် အကြံပြုရင်း ...

**သိန်းထွန်းလတ် အယ်ဒီတာ(ငြိမ်း)
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း**

အနှိုင်းမဲ့နှလုံးသား

မ. ၁၄၄

အနှိုင်းမဲ့နှလုံးသား

ဒေသနာတော်တွင် သမဏောဟဒယံ မုဒကံ - ဟူ၍ လာရှိပေသည်။ သမဏော၊ ရဟန်းနှင့် အလွမ်းတစ်လမ်းစီမို့ အလွမ်းကို ကျောခိုင်းရဟန်းတိုင်း၏ ဟဒယံ - အမုန်းမထား အပြုံးပွားသည့် နှလုံးသားတို့ သည် မုဒကံ - အလွန်ပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့သောသဘောရှိသည်။ ဟောတိဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းတော်တို့ ၏ နှလုံးသားသည် အလွန်ပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့တိ၏။ ရဟန်းတော်တို့ ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည့် အမေတို့ ၏ နှလုံးသားသည် အဘယ်မှာ လျှင် နှိုင်းယှဉ်ဖွယ်ရာရှိပါတော့အံ့နည်း။

ဟဒယ - ဟူသောပုဒ်ကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုပါက နှလုံးသားဟူ၍ ဖြစ်၏။ နှလုံးသားဟူသည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအလိုက် ခံစားမှုအမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။ စာရေးသူတင်ပြလိုသော နှလုံးသားမှာ အမေနှလုံးသားပင်ဖြစ်ပါသည်။ အမေနှလုံးသားကို ဓမ္မပဒတွင် -

"မာတုဟဒယံ မုဒကံဟောတိ" ဟု အဋ္ဌါကထာဆရာဖွင့်ပြထားပါသည်။ အမေနှလုံးသားသည် များစွာသောနှလုံးသားတို့ ထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ လူသားတိုင်းနှလုံးသား၏ နှစ်ခြိုက်ရာကို ရှာတတ်ကြသည် မှာ လောကဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရှာမှီး ကြရင်းနှလုံးသားတွင် အနာတရခါးသီးမှုများ ရှိကြသလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာများ လည်း ရှိတတ်ကြပြန်၏။ စာရေးသူ၏ ဘဝတွင် လောကဓံများကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ ဒုက္ခကို အန်တုခဲ့ဖူးပြီ။ ပိယေဟိ အပိယေဟိတွေနှင့် ဒုက္ခမျိုးစုံကို ခံစားနားလည်တတ်လာသောအခါမှာ ပဲ

ဖြေစရာမရှိတဲ့ ဝေဒနာအတိနဲ့ သေရွာငြိတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကို ကိုယ်တိုင်ခံစားလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ အမေ့ကိုအကြိမ်ကြိမ်ဦးညွှတ်ရိက္ခိ၊ ရှိခိုးမိပါတော့သည်။ ။

စာရေးသူတို့ အဖွဲ့သည် (၆.၁၀.၂၀၀၈) ခုနှစ်တွင် ပုသိမ်မှ ဟိုင်းကြီးကျွန်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့၏။ နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် သေကျေပျက်စီးကြသော အလောင်းချင်းထပ်မျှ တွေ့ကြုံနေရသည့် မြင်ကွင်းတို့ သည် ကမ်းသာယာ၊ ပြင်ခရိုင်၊ ချောင်းဝ၊ ဒီးဒူးကုန်း၊ အဆင်းချိုင့် ကျောက်ကလပ်ကနေ ဘုရားလှ၊ ကာလလူး ကုန်း၊ သဲကုန်းစသော လပွတ္တာနယ်အနှံ့ရောက်ခဲ့သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံခံစားနေကြရသောအများ ပြည်သူတွေအတွက် အစာနှင့် အဝတ်အထည်များ ထောက်ပံ့ကူညီရန် သွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုခရီးစဉ်တွင် ရန်ကုန်ငွေကြာရံစာသင်တိုက်မှာ ဆရာတော်ဦးပညိန္ဒနှင့် ရဟန်းတော်များ ၊ လပွတ္တာနယ် ခရေကုန်းရွာမှာ ရဟန်းတော်များလည်း လိုက်ပါကြသည်။ ။ စာရေးသူတို့ အဖွဲ့သည် လပွတ္တာနယ်သဲကုန်းရွာအရောက်၊ သဲကုန်းကျောင်းတွင် တစ်ညအိပ်စက်ခဲ့သည်။ ။ ပင်လယ်ခရီးကြမ်းတွင် ပင်ပန်းသဖြင့် အခြားသောသူများမှာ ကျိန်းစက်အနားယူနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း စာရေးသူမှာ အိပ်၍ မရနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ရတော့သည်။ ။ မနက်ပိုင်းနှစ်နာရီခန့်တွင် ဘဝမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူးသော ဒုက္ခဝေဒနာသည် ပြင်းထန်စွာနှိပ်စက်၍ လာတော့၏။ အကြောင်းရင်းမှာ အော့အန်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း များစွာ ဝမ်းလျှောသည် မှာ လည်း အခါခါ၊ အဆိုးဆုံးကား ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ သည် တလိမ့်ချင်းတက်၍ ရင်ခေါင်းသို့ဆောင့်သည့် အခါတိုင်းဘုရားတ၊ ၍ နေရပေသည်။ ။ အံ ကြိတ်ကာတင်း၍ ခံသော်လည်း မျက်ရည်စတို့ သည် ပါးပြင်ထက်သို့ တလိမ့်ချင်းဆင်းသက်လာတော့သည်။ ။ အူ အသည်းတို့ ကို ဆွဲ၍ ဆုပ်လိုက်သလိုခံစားရသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ နာကျင်လှသည် မှာ သုံးမိနစ်တစ်ကြိမ်ခန့်ပင် ဖြစ်၏။ ထ၍ လမ်းလျှောက်ကြည့်သော်လည်း ခဏသာနေသာ၍ အူတွေတစ်လိမ့်ချင်းရစ်၍ ဆွဲသောအခါတွင် မေ့မြောမတတ် ခံစားရပြန်သည်။ ။ အထိုင်ခက်အထခက်နှင့် ကြိတ်မှိတ်အန်ခဲ့ပြီး အသံတိတ်ငိုရသည် မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် "မအောင့်နိုင်၊ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၊ အခံကြပ်ပါဘိ၊ မတ်တတ်ရပ်ပြန်ပါ၊ တင်းကျပ်ကြပ်နာ၊ လူ့ဓမ္မတာ လင်ယူစရယ်က၊ မှုစရာ၊ မထင်လှပါဘူး"ဟူသော ဆရာပု၏ စာအဆိုသည် အမှန်ပင်ဖြစ်ချေမည်ဟု ဆင်ခြေအောက်မေ့မိတော့သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် မနက်လေးနာရီထိုးသောအခါ ဘယ်လိုမှ အောင့်အည်းမျိုသိပ်၍ မရနိုင်သည် ကြောင့် အတူပါလာသော ရဟန်းတော်များကို သဲကုန်းရွာသို့ ဆေးဆရာခေါ်ခိုင်းတော့သည်။ ။

"ဘုန်းဘုန်းက အညာကနေကြွလာတင်တယ်"

ရောဂါလက္ခဏာကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး ဆေးဆရာမှ မေးလျှောက်ပါသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ ပခုက္ကူ မြိုင်နယ်ဇာတိပါ"

စာရေးသူအားယူပြီး ပြန်ပြောရသည်။ ။ ဆေးဆရာသည် ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်လျက်ခေတ္တစဉ်းစားနေသည့် ဟန်ဖြင့် စာရေးသူကိုစူးစိုက်ကြည့်လျက် ဆက်၍ လျှောက်ထားပါသည်။ ။

"တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါ ဘုရား၊ လွန်ခဲ့သောနှစ်လောက်က ပခုက္ကူ

ဘက်က ကုန်သည် တစ်ယောက် ခုဘုန်းဘုန်းဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ ပဲ ဒီရွာ
သေဆုံးခဲ့ဖူးတယ်ဘုရား"

"ဪ ...ဘုရား ဘုရား" ဟု ဘုရားတရင်း သဲကုန်းရွာဦးကျောင်း
ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးမှေးလျက် ဆေးထိုးပေးသည် မှ အစ အပူငွေ့
ပေးခြင်းအဆုံး မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်ဖြင့် ဝင်လေထွက်လေကို သ
တိကပ်ရှုမှတ်ရင်း နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ
နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာသည် သက်သာသွားပါသည်။ ။ ရေနွေးပူပူ
ကိုဘုန်းပေးရင်း ဆေးဆရကို စာရေးသူမေးကြည့်မိသည်။ ။

"ဒကာကြီး ဦးဇင်းဘဝမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ မမေ့နိုင်စရာပါပဲ၊ အ
လွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါကိုဘာရောဂါလို့ ခေါ်ပါသလဲ သိပါရစေ"

ဆေးဆရာသည် သူ၏ ဆေးပစ္စည်းများကို ဆေးအိပ်အတွင်းသို့ ပြန်
လည်သိမ်းပြီး စာရေးသူဘက်သို့လွှဲ၍ ...

"ဦးတင်ပါသည် ဘုရား"ဟု လက်အုပ်ချီလျက် ပြန်၍ လျှောက်ပါသ
ည်။ ။ ပြီးမှ ...

"ဘုန်းဘုန်းနားလည်အောင် လျှောက်ထားရလျှင် ယခုဘုန်းဘုန်းဖြစ်
တဲ့ ရောဂါဟာ "ယောက်ျားမီးဖွား"တဲ့ ရောဂါပါပဲ ဘုရား"

ဆေးဆရာပြောလိုက်သော -

ယောက်ျားမီးဖွားသည့် ရောဂါဟူသော စကားလုံးသည် စာရေးသူ၏
နှလုံးအိမ်ကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ရိုက်ခတ်သွားသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။
စာဖတ်သူများ ဤရောဂါမျိုးကို ခံစားဖူးပါလျှင် ယခုတင်ပြခဲ့သည် မှာ
အပိုမဟုတ်ကြောင်း နားလည်နိုင်ပါသည်။ ။

"ပင်လယ်အူလျှောက်(ခေါ်) ဧရာဝတီတိုင်းပင်လယ်ဒေသတွင် ဖြစ်

လေ့ဖြစ်ထရှိသော ပင်လယ်အူနာရောဂါကို စာရေးသူကိုယ်တိုင်သေလုမ
တတ်ခံစားခဲ့ရသည်။"

ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အမေသည်
သားသမီးတို့ ကို မွေးဖွားခဲ့စဉ်အခါက...

"အိုး ...မတွေးဝံ့စရာ"

"အော့အန်အမြဲ၊ ခေါင်းခဲမူးဝေ၊ လက်ခြေမျက်နှာ၊ ဖောရောင်လာရှင့်
၊ မှုံပြာမျက်စိ၊ မဂ်ယောနိမှ ၊ ဆင်းဘိသွေးလာ၊ ကျင်နာကိုက်ခဲ၊ ဗိုက်ခါး
ထဲ၌ ၊ စိတ်လည်း ပြောင်းပေ" ဤဆယ်တွေသည် သန္ဓေ ဆောင်စဉ် ဒု
က္ခတည်း။

ဤကဲ့သို့သော ဒုက္ခမျိုးတွေကို မှန်းဆမိတိုင် အမေ့ကိုဦးညွတ်
ရိုကျိုး ရှစ်ခိုးမိသည် မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

(၂)

ဗြဟ္မာတိခေါ် ဘိက္ခေ ဝေ မာတာပိတုနံ အဓိဝစနံ - ဗြဟ္မာဆိုတာ
အခြားမဟုတ်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတည်းဟူသော ဗြ
ဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် အညီကျင့်နိုင်ကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါးပါပဲ။

ပထဝီ ဝေဠုကံပတ္တံ- မိဘတို့ ၏ မေတ္တာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ပါက မ
ဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ဝါးရွက်မျှပမာ သေးငယ်သွားရတော့၏။ သိနေ
ရူဥနာ မွှိကံ၊ ပေါက်ခါစနွား၊ ချိုလောက်မျှသေးငယ်သွားရသည့် မြင့်မိုရ်
တောင်။ စက္ကဝါဠ်သူစီဃရံ၊ အပ်နဖားပေါက်ပမာ ကျဉ်းမြောင်းသွားရသ
ည့် စကြာဝဠာ။ သမုဒ္ဒေါ ပါတိကံယတာ-မိုးရေပေါက်တမျှ

သေးငယ်သွားရသည့် မဟာသမုဒ္ဒရာ။

ဗဟူပကာရော ဘိက္ခဝေ မာတာပိတရော ပုတ္တနံ - မိဘနှစ်ပါး တို့ ၏ ကျေးဇူးတရားများကား၊ သားသမီးတို့ အပေါ်တွင် ဤ၍ ဤမျှဂဏန်းချ၍ ရေတွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာအောင် များ ပြားလှလေတော့သည် ။

မာတုလောဟိတံ တံဋ္ဌာနံ သမ္မတ္တံ ပုတ္တသိနေဟေန ပဏ္ဏရံ ဟောတိ-
ငန်သော သဘောကိုဆောင်၍ ရဲရဲနီသော သွေးတို့ သည် သားသမီးတို့ အပေါ်မှာ ထားသည့် အမေ့မေတ္တာကြောင့် ၊ ချိုဆိမ့်သော အရသာကို ဆောင်ပြီး ဖြူစင်သောအဆင်းရှိသည့် နို့ရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားရ တော့၏။

ပုရေဇာတဿ ဣ မဿကာယဿ ပစ္ဆာဇာတ ပစ္စယေန ပစ္စယော -
မိဘတို့ သည် အစာရေစာ ခွံ့ကျွေးဖို့ ၊ ငှက်မုဆိုး၊ သားမုဆိုး၊ သဘာဝ လေအန္တရာယ်၊ ရေအန္တရာယ် စသည် တို့ ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်လာကြလိမ့်မည်လို့ မိဘတွေပြန်လာမယ့်နေ့ကို နေ့စ ညီစောင့်စားရင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ အသက်ရှင်ကြရတဲ့ လင်းတငှက်တွေ ဟာ၊ နောက်ဆုံးတော့ အသိုက်အမြိုကနေ ခုန်ဆင်းပြီး လေဟု န်ကိုစီး လျက် ဘဝကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးနိုင်ကြတော့လေ၏။

အဘိဓမ္မာဒေသနာမြတ်ဖြင့် အမေ့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ပေးဆပ်တော်မူ သော မြတ်ဗုဒ္ဓ။

ဖွားတော်မူရာ တိုက်ခန်းဆီသို့ အရောက်သွားပြီး မိခင်သာရီပုဏ္ဏား မကြီးကို တရားသို့သက်ဝင်သည် အထိ မွေးကျေးဇူးဆပ်ပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခဲ့သော လက်ယာရံမထေရ် ရှင်သာရီပုတ္တရာ။

ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရတိုင်း အမေ့ရဲ့ ထမိစုတ်ကို ဦးခေါင်းမှာ တင်ပြီး ကျောက်တော်ကြီးဘုရားမှာ သစ္စာတွေဆိုပြီး ရောဂါကို

အကြိမ်ကြိမ်ကုစားတော်မူခဲ့သော ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး။

အမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက် မင်းကွန်းဓမ္မနာဒတိုက်ကနေ
တောရွာကိုပြန်ပို့ပြီး ထန်းလက်တဲအိမ်လေးကို ဆောက်လုပ်ဖို့ အမေစိ
တ်ကျေနပ်အောင် ပေးဆပ်ခဲ့သော
မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီး။

နိုင်ငံတကာ ပညာရှင်တွေရဲ့ မျက်မှောက် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မင်္ဂလာဒုံ
လေ ဆ ဝ ပ ျမ ျာ သားပြန်အလာကို စောင့်ကြိုနေတဲ့
မိခင်ကိုဒူးထောက်ရိုကျိုး ရှိခိုးခဲ့တဲ့ ကုလသမဂ္ဂဦးသန့်။

မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ခရီးစဉ်အတွက် လေယာဉ်ပျံမစီးပဲ နတ်မော
က်မှာ နေတဲ့ အမေ့ဆီကို အရင်ဝင်ပြီး ဂါရဝပြုရှိခိုး ဦးခိုက်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း။

အမေ့နေ့ကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးဦးသုခ။

တိုးအေးပေါ်က အိုမိခင်၊ ကဗျာတပုဒ်နဲ့ ဂန္ထဝင်မြောက်စံတင်လော
က်တဲ့ သမိန်သောင်း။

အမေ့ရဲ့ ဂုဏ်အင်ကို ပုံတင်ဆောင် စုံလင်အောင်ရေးခဲ့ကြတဲ့ စာရေး
ဆရာတွေ၊ စာပေတွေဟာ ရေတွက်လို့ မရနိုင်အောင် များ ပြားလွန်းလှ
ပါသည် ။

ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ အနူ၊ မဓု၊ ယောဇနာ၊ မဟာဝင်၊ ရာဇဝင်
တွေ အဆောင်ဆောင်နဲ့ အမေ့ရဲ့ ဂုဏ်အင်ကို စုံလင်အောင် ဖွင့်ပြလို့ လ
ည်း ကုန်နိုင်၊ ဆုံးနိုင်ဖွယ် မရှိပေ။

ကံကြမ္မာကောင်းခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာ ပုခက်လွှဲတဲ့ လက်က
ဖန်တီးထူထောင်ပေးခဲ့တာဆိုရင် မှားနိုင်စရာမရှိပါ။

(၃)

လူ့ဘုံဌာန ဤလောက၌ ၊ ဖကိုလက်ယာ၊ မိမှာ လက်ဝဲ၊ အမြဲဆောင်
ရွက်၊ ပခုံးထက်တွင် တင်လျက် လုပ်ကျွေး၊ မပြတ်မွေးလည်း ကျေးဇူးဂု
ဏ်ဆိုင်၊ မကုန်နိုင်ဘူး၊

(မယဒေဝ)

မိကိုလက်ျာ၊ ဖမှာ လက်ဝဲ၊ အမြဲထန်းလျက်၊ ပခုံးထက်တွင် ၊ သို့ပင်နိ
စ္စ၊ လုပ်ကျွေးကြလည်း ရှေ့ကပြုဖူး၊ မွေးကျေးဇူးကို၊ အထူးမြဲခိုင် မဆပ်
နိုင်ဘူး။

(ပုတ္တောဝါဒ)

မိကိုညာက၊ ဖကိုလက်ဝဲ၊ ကိုင်စွဲချီလျက်၊ ပခုံးထက်ဝယ်၊ အသက်ဆုံး
အောင်၊ မြတ်နိုးဆောင်၍ အခေါင်အဖျား၊ လုပ်ကျွေး ငြားလည်း ၊
မွေးဖွားပိုင်ကြူး၊ ရှေ့တင်ဖူးသည့် ကျေးဇူးလယ်ပြိုင်၊ မဆပ်နိုင်ခဲ့။ ။

(ကိုးခန်းပျို့)

နှမသားချင်း နောင်ရင်းညီထွေး၊ တူကလေးနဲ့ ၊ မွေးသည့် ဖခင်၊ မမြဲ
င်မျက်ကွယ်၊ သူ့အရပ်နယ်မှာ ၊ အမယ်မပါ၊ မောင့်ချည်သာလျှင်၊ နေရှာ
လိမ့်မယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို အကျယ်တန်း၍ မှီငြင်ခဲ့ပြီ။

(ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး)

သန္ဓေ တည်၊ နှစ်မှ ၊ ယခုကြလေအောင်၊ သမုဒယအရှည် နောင်သ
ည် ၊ မပြေပေါင်ချစ်ကြွေး၊ ချိုဆိမ့်တဲ့ နို့ရည်ကို၊ စိုစေကာ ပြုစုသူမွေး။

(စလေဦးပုည)

အမေ့အကြောင်းတွေကို၊ တစ်စေ့တစ်စောင်း၊ ဖွဲ့ခဲ့နဲ့ခဲ့၊ သီဆိုခဲ့ကြ
တာတွေဟာ၊ အတည်တကျစီပြလို့ ဆုံးနိုင်ဖွယ်မရှိပေ။ အမေနှင့် ပတ်သ
က်ပါလျှင် ရာစုသစ်တွေ ပြောင်းချင်တိုင်းပြောင်းလဲသွားပါစေ လောက
ဝယ် အမေတွေရှိနေသမျှ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနှင့် မိတ္တီလာကံ
တော်အောက်မှာ ဖားကောက်တဲ့ တေးချင်းတွေ တည်ရှိနေအုန်းမည်မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

(၄)

လောကတွင် မိခင်၏ မေတ္တာနှင့် ဖခင်၏ မေတ္တာများကို အမျိုးမျိုးဆ
န်းစစ်ဝေဖန်တတ်ကြ၏။ အဖေကို နေမင်းနှင့် ခိုင်းနှိုင်းပြီး အမေကို လ
မင်းဟု တင်စားတတ်ကြ၏။ အဖေကို သတ်မည့် သားမှန်းသိလျက် အ
သက်ပေး၍ ချစ်ခဲ့သော ဗိမ္ဗိသာရလို ဖခင်မျိုးတွေလည်း ရှိကြပေသည်။ ။

ပစ္စေ ကဗုဒ္ဓ ဖြစ်တော်မူပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခဲ့တဲ့ သုသိမရဲ့ ဓာ
တုတိုက်ခန်းလွမ်းစေတီမှာ အသည်းကြွေခဲ့ရလေသော သင်္ခပုဏ္ဏားကြီး
လို ဖခင်မျိုးတွေလည်း ရှိကြပေသည်။ ။

(အဖ၏ မေတ္တာများ သည် လည်း အနန္တဟု ပင် ဒေသနာတော်တွင်
ရှိပေသည်။ ။ အကယ်ဒမီရရုံ၊ စာပေဆုရရုံအတွက် အဖ၏ မေတ္တာတရား
တို့ ကို ကျောခိုင်း၍ မထားသင့်ပေ။ သို့သော် အမေ့အကြောင်းကို ဆက်
ပါရစေ။)

သောရေယျမထေရ်မြတ်ထံတော်တွင် လူပေါင်းများ စွာတို့ သည် ၊

မေတ္တာတရားကို ဆန်းစစ်ကြဖူးလေ၏။ လူပေါင်းများစွာတို့၏ သိလို
ဇောဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်နေသော မေးခွန်းကို မလွဲမရှောင်သာ ဖြေကြား
တော်မူရပေသည်။ ။ ထိုသောအခါ သောရေယျမထေရ်လည်း ဘဝတစ်ခု
တည်းမှာ ပင်၊ ယောက်ျားစင်စစ်မှ လိင်အသွင်ပြောင်းပြီး မိန်းမဖြစ်ခဲ့ရ
၏။ တစ်ဖန်မိန်းမဘဝမှ ယောက်ျားအဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရရှိကာ
ရဟန်းပြုတော်မူခဲ့လေသည်။ ။ ဘဝတစ်ခုတည်းဖြင့် လိင်အသွင် နှစ်မျိုး
ပြောင်းခဲ့ရသူမို့၊ အဖ၏ မေတ္တာနှင့် အမိ၏ မေတ္တာနှစ်မျိုးလုံးကို
တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရဖူးလေသည်။ ။

မထေရ်မြတ်သည် သူ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို -

ဤသို့ ဖွင့်ဟမိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေသည်။ ။ သောရေယျမြို့တွင် ကျန်
ခဲ့သော သားနှစ်ယောက်ကို ဖခင်တစ်ယောက်ထက် မလျော့သော အနန္တ
မေတ္တာများဖြင့် ငါချစ်လှစွာ၏။ သို့သော်...

"ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုးလလွယ်ဆယ်လဖွားခဲ့ရသော - တက္ကသိုလ်ပြည်က
သားနှစ်ယောက်ကိုကား ပို၍ ပင်ချစ်လှပေသည်။" ဟု မိန့်တော်မူလေသ
ည်။ ။

အဟိဝါတ ကပ်ဆိုးကြီးကြောင့် ရောဂါတွေကူးစက်မလာခင် သားငယ်
ကို ရင်မှာ ပိုက်လို့ အလွှာကပ္ပတိုင်းမှ အသက်လွတ်ရာပြေးထွက်
လာကြသူ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသားတို့သည် ကောသမ္မိပြည်သို့ မရောက်ခင်
လမ်းခရီးတွင် အားအင်နွမ်းရီ အာဟာရချိနဲ့ ပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး
သောအခါ သူတို့၏ သားချစ်ကို -လမ်းမှာ ပင်ထားပစ်ခဲ့ဖို့ လင်ကနားချ
တဲ့ အခါ၊ သားအလှကို မစွန့်ပစ်နိုင်လို့ အသက်နှင့် ထပ်တူ သယ်ဆောင်
နိုင်စွမ်းသော၊ ကာဠီ -ဆိုသော မိန်းမသားတစ်ဦးဟာ ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ်
ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးရဲ့ မိခင်ပါပဲ။

ဘဒ္ဒေ မယံ ဇိဝန္တာ ပုန ပုတ္တံလဘိဿမ - ရှင်မရေတို့ တွေ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်သေးရင် ဒီလိုသားတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်ရနိုင်ပါ သေးတယ်၊ ဒီကလေးငယ်ကို စွန့်ပစ်၍ ခရီးဆက်ကြပါစို့။

လင်ပြောတဲ့ စကား၊ နားဝမချမ်းသာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတဲ့ သားငယ်ကို မစွန့်ရက်နိုင်လို့ ရင်ထုပြီး ငိုကြွေးခဲ့ရတာလဲ၊ ကာဠီ -ဆို သော အမေပါပဲ။

"ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း"ဟူသော စကားတစ်ခွန်းဟယ မြားအစင်းတစ်ရာစူးသည် ထက် နာကျင်စွာခံစားရတာဟာ အမေပါ။

ရာဟု လာကို အမွေတောင်းခိုင်းတာဟာ သားအပေါ်မှာ ထားတဲ့ အ မေရဲ့ ဖြူစင် မွန်မြတ်တဲ့ မေတ္တာတရားဟု ပင် ဆိုရပေမည်။ တကယ် တော့ ယသော်ဓရာဟာ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးကိုလိုချင်မက်မောနေလိမ့်မ ည် မထင်ပေ။ စိန်ရွှေရတနာတွေ မွန်ချယ်သပြီး အဆန်းတကျယ်လှတဲ့ နန်းမကြီးတွေနဲ့ အတူ အရာရာပြီးပြည့်စုံနေသော ကပိလဝတ်နန်းတော် ကြီးအတွက် ဒီရွှေအိုးကြီးလေးလုံးဟာလည်း မက်လောက်စရာ ဟုတ်မ ည်မထင်။

ခြောက်နှစ်ကြာ ကျင့်ကြံကြိုးကုန် အားထုတ်တော်မူပြီးမှ နောက်ဆုံး ရလာတဲ့ ဖဘုရားရဲ့ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ မွန်မြ တ်တဲ့ ဓမ္မတွေဟာ ရာဟု လာလို သားတစ်ယောက်အတွက်ရသင့် ရထို က်တဲ့ မိဘရဲ့ အမွေတွေဆိုပါလျှင် မှားမည်မထင်၊ ဖဘုရားဆီက ထိုအ မွေတွေကို ရဖို့ ရန်အတွက် သားငယ်ကို စွန့်ဝံ့တဲ့ သတ္တိဟာ ပါရမီရှင် ယသော်ဓရာဆိုတဲ့ အမေရယ်ပါ။

ဖခင်ရဲ့ ပုဂံနန်းတော်ကြီးကို အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိခဲ့ပေမယ့် ကျန်စစ် သားမင်းကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကျေကျေနပ်နပ်ပေးဆပ်ခဲ့

တဲ့ ရာဇကုမာရ်ဆိုတာ နှလုံးသားဖြူစင်သူ မိခင်၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေ နှင့် များစွာ သက်ဆိုင်ပေလိမ့်မည်။

ပုဂံနန်းတော်ကြီးကို သားအရင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရသင့်ရထိုက် တဲ့ အမွေအနှစ်အဖြစ် အမေဟာ။ သားကို ပုံသွင်းခဲ့မယ်၊ သွေးထိုးစကား တွေပြောပြီး နည်းလမ်းတွေကြံဆ ဖန်တီးပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် -

ရာဇကုမာရ် - ရဲ့ ဘဝသမိုင်းဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖန်ပြောင်းလဲ သွားပေ လိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်မှောက်ခေတ်အထိ အဖြူစင်ဆုံးအမွန်မြတ်ဆုံး ကဗွည်းတင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ ဟာ အမေကပေးတဲ့ ကံကြမ္မာတွေပါ။

ရာဇကုမာရ် သေသွားပေမယ့် သမိုင်းအဆက်ဆက် မသေနိုင်တဲ့ မြ စေတီကျောက်စာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး သဘောထား ကောင်းမွန်လှတဲ့ ၊ သမ္ဘူလ - ဟု အမည်ရှိသော မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ရှိနေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

အမေ့အကြောင်းတွေကို အတည်တကျစီပြနေမယ်ဆိုရင် မှ င်ရေကု န်စက္ကူဆုံးလိမ့်၊ အမေ့ဂုဏ်သည် ကား ဘယ်သောအခါမျှ မကုန်နိုင် မ ဆုံးနိုင်ပေ။

(၅)

သူသည် လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ၊ မိခင်၏ စကားကို နားမထောင် သလို ပြုလိုက်မိ၏။ တောသို့မသွားရန် ပြောဆိုနေသည့် ကြားက ငြင်း ဆန်ပြီး ဇွတ်အတင်းထွက်ခဲ့တော့သည် ။ အမေသည် ပြောဆိုတားမြစ်

နေသည့် ကြားမှ နားမထောင်ပဲ ထွက်သွားလေသော သားမိုက်ကို တောသို့ရောက်လျှင် ကျွဲရိုင်းလိုက်၍ ခတ်ပါစေဟု ဆဲဆိုမြည်တမ်းလျက် အိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ။

တောသို့ရောက်သောအခါ တကယ်ပင်ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်သည် ပြေး၍ လိုက်လာတော့သည်။ ။ ထိုအခါ သားဖြစ်သူသည် ထွက်ပြေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့သည့် အဆုံး၌ အမေ့ကိုအာရုံပြုလျက်၊ သစ္စာဆိုလေ၏။

"ငါ၏ မိခင်သည် တကယ်ပင်သေစေလိုသော စိတ်ဖြင့် ဆဲဆိုခဲ့သည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါ့အားကျွဲရိုင်းခတ်၍ ဤတော၌ပင် သေရပါစေသား၊ ငါ၏ မိခင်သည် သေစေလိုသော စေတနာမရှိပါပဲလျက် နှုတ်မြွက်ခြင်း သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ ငါ့အား သတ်ရန် ပြေး၍ လိုက်လာသော ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ငါ့ထံမရောက်မလာပါပဲ၊ ရပ်တန့်၍ တည်ပါစေသား၊ သစ္စာဆိုသောခဏ၌ပင် တောကျွဲရိုင်းသည် ရပ်တန့်သွားတော့လေသည်။ ။"

စာရေးသူ၏ ဘဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်နှင့် ခွဲ၍ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း၊ မြေကြားဆရာတော်ကြီးထံတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ။ စာရေးသူ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် ဖခင်ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သည်။ ။

စာရေးသူ လူမှန်းမသိတတ်သည့် အရွယ်မှာ ပင် လောကဓံမှန်တိုင်းက ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက် ပူပြင်းလောင်မြိုက်လှသည့် ဆူးငြောင့်အဖြစ် ရင်တွင်းဝယ်စူးဝင် နစ်မြုပ်သည့် ဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ။

အဖေ၏ အသုဘဈာပနတွင် ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီး မြို့ကြီးများမှ မကျန်ဆွေမျိုး၊ မိတ်သင်္ဂဟများ အစုံအလင်အရောက်လာကြသည်။ ။

အဖေသည် မိသားစုအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေသော အဖေပီသခဲ့သော ဖခင်ဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေအပေါ်မှာ လောကဝတ်အလွန်ကျေပွ

နံ့ခွဲသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် အဖေဘက်မှ အဖေဆွေမျိုးတွေကတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရောက်လာကြ။ "အားလုံးသေခန်းဖြတ်သွားကြသည်။" "ဝန်ကတော်သေတော့ ငါးကျပ်၊ (ဝန်ကြီး မျက်နှာကြောင့်) ဝန်ကြီးသေတော့ တစ်မတ်"ဟူသော စကားပုံမျိုးထက်ပင် ဆိုးလှချေသည် အမေဘဝကား ဝမ်းနည်းဖွယ်အလွန်ကောင်းလှ၏။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအပေါ်မှာ အဖေကောင်းခဲ့သလောက် အဖေဘဝရဲ့ နိဂုံးသည် ကား အလောင်းလှသော်လည်း အကြောင်းမလှဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

အဖေရဲ့ ဈာပန ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်အပြီးမှာ အစ်ကိုကြီးကိုမြင့်စိုးရန်ကုန် ပြန်သွားသည်။ ။ အစ်မကြီး မပန်ကား သေခန်းပြတ်ခဲ့ကြသော အဖေနှမအိမ်မှာ ရက်ကန်းရက်ရန်အတွက် အမေ့ကိုကျောခိုင်းပြီး မိုက်တွင်းနက်စွာ ထွက်သွားခဲ့ပြန်၏။

စာရေးသူ၏ အသက်ကခြောက်နှစ်၊ စာရေးသူ၏ အထက်ကိုအောင်သန်းဇော်က ရှစ်နှစ်၊ အစ်ကို ကိုမြင့်တိုးက ဆယ်နှစ်သားအရွယ်၊ စာရေးသူ၏ အောက်တွင် လေးနှစ်အရွယ် ညီမလေးတစ်ယောက်နှင့် အထွေးဆုံးညီလေးတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သားသမီးငါးယောက်အတွက် ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားနိုင်ဖို့ အမေရုန်းကန်ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ ။ အဖေရဲ့ ကင်ဆာရောဂါသည် ခြောက်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့သည်။ ။ ရှိသမျှ ရောင်းချ၍ ကုသခဲ့ရင်းဖြင့် ပြာကျအောင်မွဲတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ အဖေဘဝလည်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရသည်။ ။ အဖေကွယ်လွန်သောအခါတွင် အဖေဘက်မှ ဆွေမျိုးများ သည် လည်း ဆင်းရဲတွင်းနက်လှသော အမေဘဝကို အဖက်မလုပ်ချင်တော့၍ သေခန်းဖြတ်လိုက်ကြလေသောအခါ၊ "အမေဘဝသည် ကံဆိုး

မသွားရာ မိုးလိုက်၍ ရွာ" ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ။

ခိုကိုးရာမဲ့သော အချိန်တွင် အမေသည် လောကဓံကို အန်တုနိုင်ခဲ့သည်။ ။ သားသမီးတွေ မျက်နှာမငယ်ရအောင် အမေလုပ်ကျွေးသမှုပြုခဲ့သည်။ ။ အမေမှာ မာန်ရှိသည်။ ။ "တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူ"ကြသော အမျိုးအစားထဲတွင် ၊ အမေ မပါဝင်ခဲ့။ အဖေသည် အဖေပီသခဲ့သလို၊ အမေသည် အဖေထက်ပို၍ အမေပီသနိုင်သူဖြစ်သည်။ ။ အမေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရလေသောအခါ အစ်ကိုကိုမြင့်တိုးက ထန်းတက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့သည်။ ။ မိသားစုဝမ်းရေးအတွက် အရွယ်နှင့် မမျှအောင်၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ထန်းတက်နေရသော ကိုမြင့်တိုးကို သွေးထိုးစမ်းကြပြန်သေး၏။

"မောင်မြင့်တိုး မင်းတို့ မှာ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားကြရဲ့ လားကွယ်"

ဤသို့သော စကားမျိုး အမေးခံရသည် ကို "အမေကြားရလေတိုင်း" အမေ့ရဲ့ မာနတွေက ပို၍ အမေပီသပြနိုင်လေဖြစ်သည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်သော ဘဝအခြေအနေတွင် အစ်ကိုတွေက မန္တလေးတက်၍ စီးပွားရှာထွက်ကြတော့သည်။ ။ အစ်မကြီးက အမေ့ဆီပြန် လာပြီး မြို့တက်အလုပ်လုပ်၍ အမေ့ကို ထောက်ပံ့ပေးသည်။ ။ အကြီးတွေရဲ့ အထောက်ပံ့ကိုရသောအခါ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အမေမျှော်မှန်းခဲ့သော ပညာတတ်တွေ ဖြစ်မလာခဲ့။ အငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း ကျောင်းထွက်၍ မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြပြန်သည်။ ။

"ပိယေတိ၊ အပွိယေတိ" ဟူသော ဒုက္ခတရားတို့ သည် အမေအဖို့ တော့ မတုန်လှုပ်တော့ပေ။

"ခွဲခွာခြင်း ကွေကွင်းခြင်း" ဟူသော လောကဓံလှိုင်းတွေရဲ့ ထောင်းထုရိုက်ပုတ်တဲ့ ဒဏ်ကို အမေခံနိုင်ရည်ရှိနေပေပြီ။

သားသမီးတွေပြန် လာပြီး အမေ့ကို ကန်တော့ကြသည် ။ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် အမေဆုတွေပေးလျက်ပင်။ သားသမီးတွေ အသီးသီးကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အမေ့အိမ်မှ ပြန်ကြတော့မည်။ ဘယ်သားသမီးကိုမှ အမေမလွမ်းတတ်လေရောသလား။ ပြုံးလျက်ရွှင်လျက် နှုတ်ဆက်အပြုံးဖြင့် အမေကတော့ဆုတွေ ပေးနေဆဲသာ။

အမေသည် တောရွာတွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ခဲ့ပြီး ရင်ထဲမှ သောကအပူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟခြင်း မရှိခဲ့။ တောရွာအလျောက်ရှိသည့် စီးပွားဥစ္စာဖြင့် အေးချမ်းစွာနေတတ်သူဖြစ်သည် ။ ရောင့်ရဲတတ်သည် ဟု ဆိုက ပို၍ မှန်ပါလိမ့်မည်။

စာရေးသူ လူထွက်ဖို့ စိတ်ကူးလေတိုင်း မြေကြားဆရာတော်ကြီးက အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမ၍ နားချခဲ့ဖူးသည် ။

"မင်းအမေဆင်းရဲရင် မင်းတို့ အရွယ်မရောက်ခင်ပေါ့ ငါ့တပည့်၊ မိဘဆင်းရဲတာနှင့် လူထွက်ချင်တာ တကယ်တော့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးကွာ ၊ အချိန်တန်ရင် မင်းကြိုးစားလေ၊ မင်းအမေ ဂုဏ်သိက္ခာရှိလေ ဖြစ်လာမှာ ပါ" ဤကဲ့သို့ ဆုံးမတော်မူခဲ့သည့် မြေကြားဆရာတော်ကြီး ယခုအခါမရှိတော့၊ ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေပြီ၊ ယခု မိသားစုအခြေအနေကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြင်တွေ့သွားတော်မမူခဲ့ပေ။

၂၀၀၇ - ခုနှစ်၏ ရွှေဝါရောင် အရေးအခင်းကြောင့် ၊ စာရေးသူသည် ငွေကြာရံစာသင်တိုက်မှ ၊ အမေ့အိမ်သို့ ပြန်၍ နေခဲ့ရလေသည် ။ သုံးလကြာမျှ အမေနှင့် အတူနေခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကို စာသင်ပြန်ထွက်တော့ အမေ့ကို ရှိခိုးကန်တော့သည် ။ အကြိမ်ကြိမ်ခွဲခွာရတိုင်း အပြုံးဖြင့်ဆု

ပေးတတ်သော အမေသည် ထိုနေ့တွင် မျက်ရည်တွေဝေလျက် ဟန်ဆောင်အပြုံးဖြင့် "ဒီတစ်ခါတော့ သားကိုအမေလွမ်းလိုက်တာကွယ်" ဟု ဆွေးမြွေတုန်ရင်သော အသံဖြင့် ပြောရှာတော့သည်။ ။

စာရေးသူ ဆယ့်တစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် ပခုက္ကူသို့ စာသင်ထွက်ခဲ့စဉ်က အမေပြောဖူးသည်။ ။ "ငါ့သား မင်းအဖေရဲ့ အမွေရတဲ့ ယာခင်းတစ်ကွက်ကို အမွေထမင်းငတ်တောင် ရောင်းမစားဘူး၊ ငါ့သားပဉ္စင်းတက်ရင် မျက်နှာမငယ်ရအောင် အမေစိတ်ကူးထားပြီးသားပါ၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ လူလေး၊ စာကို ကြိုးစားပါ"

ထိုကဲ့သို့သော စကားများ သည် အမေနှလုံးသားမှ ဖွင့်ဟထွက်ပေါ်လာသော စကားများ ဖြစ်လေသည်။ ။ စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းဝယ်ယခုထက်တိုင် အမေရဲ့ စကားများ သည် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိနေသည်။ ။ တကယ်တော့ အမေဟူသည် သားသမီးတို့ ကို၊ အပ္ပမာဒ - တရားဖြင့် အမြဲတမ်း ရှေ့ဆောင်လမ်းပြခဲ့သူတွေပါ။ သန္ဓေ တည်သည် မှ စ၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း နောက်ဆုံးသေခြင်းတရားတို့ ကိုပါ၊ ကိုယ်တိုင်ပြု၍ ဆုံးမပေးကြသူတွေပင်ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် အမေသားတို့ သည် ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ်စည်းစိမ်၊ ကိုယ်အသိုက်အမြို့နှင့် ကိုယ်၊ အမေသား "ပမာဒ"အဖြစ်နဲ့ အမေကို အမေကြီး မေ့လျော့ပေါ့ဆကာ နေတတ်ကြလေသည်။ ။ အမေတရား ပမာဒ တို့ ကို တစ်နေ့တခြား မေ့မသွားရအောင် အမေသားဆင်ခြင်ရပေအုန်းမည်။ ။ ထို့အတူ အမေနှလုံးသားမှ ယိုစိမ့်ထွက်ပေါ်လာသော နူးညံ့ပြီး သိမ်မွေ့ဆန်းပြားလှသည့် မေတ္တာတရားတွေကို ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ အဆန်းတပြားတွေ ချဲ့ပြီး အလွမ်းစကားတွေ ဖွဲ့နေရုံနှင့် မပြီး။ နှလုံးသားကို ကျွဲခတ်မခံရအောင်

စောင့်ထိန်းရပေအုန်းမည်။

သမဏော ဟဒယံ မုဒုကံ - ရဟန်းတော်တို့ ၏ နှလုံးသားသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သဘောရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ၏ နှလုံးသားသည် ပင် ဤမျှအထိနူးညံ့နေပါလျှင် ရဟန်းတော်တို့ ၏ မိခင်၊ အမေရဲ့ နှလုံးသားသည် အဘယ်မှာ လျှင် နှိုင်းစရာရှိပါတော့အံ့နည်း။

ထိုသို့သော အနှိုင်းမဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ အဓိကရမိခင်၊ အနန္တကျေးဇူးရှင် အမေပေါင်းများစွာ တို့ ၏ ကိုးလလွယ်ဆယ်လဖွား၊ ပဋိသန္ဓေ ဒုက္ခအဖုံဖုံကို တွေးတောရင်း လွမ်းမောရင်းဖြင့် နက်ရှိုင်းလှသော အမေ နှလုံးသားဆီသို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဦးညွတ်ရုံကျိုး ရှိခိုးမိပါတော့သတည်း။

**ခရီးပေါ် မဂ္ဂဇင်း
အမှတ်(၁၇) ဇန်နဝါရီ (၂၀၁၂)**

သင်္ကန်းမြတ်နှင့် မအပ်သည့်အရာ

သင်္ကန်းမြတ်နှင့် မအပ်သည့် အရာ

မြန်မာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံစဉ်လာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ပျံလွန်တော်မူပါက ဘုန်းကြီးပျံပွဲကို ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ။ မူလသီတင်းသုံးတော်မူသော ကျောင်းတော်ပေါ်မှ ရုပ်ကလာပ်ကို ကရဝိတ်ဖောင်တော်ဖြင့် ပင့်ဆောင်၍ လက်ျာရစ်သုံးပတ်လှည့်ကာ စံကျောင်းတော်ဆီသို့ ပင့်ဆောင်သည် ကို ကျောင်းဆင်းဟု ခေါ်၍ ယာယီစံကျောင်း ပြဿဒ်ဆောင်၌ သုံးရက်ခန့်ထားရှိကာ အလောင်းပိုက်ခေါ်နတ်ပြည်နှင့် လှူပြည် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို လုကြသည့် ဟန်ဇယဉ်ကြူးပွဲ ကြီးကျယ်စွာပြုလုပ်ကြပြန်သည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ပူဇော်သော စံကျောင်းတော်မှာ လည်း နှစ်ကျောင်း၊ သုံးကျောင်းဆောက်လုပ်၍ နှစ်စင်ပြိုင်၊ သုံးစင်ပြိုင် ဇယဉ်ကြူးတတ်ကြလေသည်။ ။ ကျောင်းဆင်းသည့် နေ့မှ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို လောင်းတိုက်သို့ ပို့ဆောင်သည့် နေ့တိုင်အောင် ခုနှစ်ရက်ခန့်ကြာလေသည်။ ။ ဥတုဇရပ်ကလာပ်တော်ကို လောင်းတိုက်သို့ပို့၍ နောက်ဆုံးမီးဖြင့်သဂြိုဟ်သည်ကို အန္တိမ အဂ္ဂိဈာပန၊ သာဓုကီဠန - ဟု ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ ။ အဓိပ္ပာယ်မှာ နောက်ဆုံးမီးဖြင့်ပူဇော်၍ သူတော်ကောင်းတို့ ပျော်ကြသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဝတ္ထုတ္တယ ပူဇော်နတ္ထာယတံနဋ္ဌ သမန္တံ ကုလလံဟောတီတိ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ - ရတနာသုံးပါးတို့ အပေါ်တွင် ကပွဲသဘင်တို့ ဖြင့် သီဆိုတီးမှုတ်ပြုလုပ်ပူ

ဇော်ခြင်းသည် ကုသိုလ် ဖြစ်၏ ဟု မှတ်အပ်သည် ဟူသော သုတ္တသင်္ဂဟ အဋ္ဌကထာ စကားကိုအမှီပြု၍ ထိုကဲ့သို့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ။

ရိုးရာဓလေ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း စဉ်းစားဝေဖန်ဆန်းစစ်သင့်လှပေသည်။ ။ အညာကျေးလက်၌ အချို့အချို့သော တောရွာများ တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ပျံလွန်တော်မူပါက "ရွာကြေသည်" ဟူသော စကား ပုံတစ်ခုလည်း ရှိလေပြန်၏။ စဉ်းစားဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံများ စွာတို့ အထဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ၏ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊ ရဟန်းတော်ဒါယကာ၊ ရဟန်းဒါယကာမ၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းအစ်မများ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ပါက ခမည်းတော်ပျံ၊ မယ်တော်ပျံဟူ၍ အသုဘကိစ္စကို ကြီးကျယ်စွာပြုလုပ်ကြသော ဓလေ့တစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။ ။

လောကီကျမ်းတို့တွင် လူပင်သေသော်လည်း သူပြုခဲ့သော နိဗ္ဗဒ္ဓကုသိုလ်ကြီးကား သာသနာတော်အတွက် ကျန်ရှိခဲ့သောကြောင့် အလောင်းကောင်ရုပ်ကလာပ်ကို မြပုခက်တွင် သွင်း၍ ဧယဉ်ကြူးငြိမ်းရွှေထီးလေးစင်းဖြင့် အလောင်းပြင်ခြင်း သုဿန်တွင် သဲဖြူခင်းရာဇမတ်ကာ၍ ငှက်ချေးခံပိတ်ဖြူကို အမိုးပြုလျက် နံ့သာထင်းတို့ ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်ပါက ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်ကောင်း အကယ်၍ ပြုလုပ်မိပါက အနာရောဂါထူပြောခြင်း ဘေးကြီးဆိုက်ရောက်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ဖွယ် အန္တရာယ်များ ကြုံတွေ့ရခြင်းစသဖြင့် "ရွာနာတတ်ကြောင်း" အဆိုရှိလေသည်။ ။

ထို့ပြင် ယောက်ျားလေးများ ရှင်ပြုမင်္ဂလာမပြုလုပ်ရသေးခင် သေဆုံးသွားပါက သရဏဂုဏ်တင်ရာတွင် သင်္ကန်းဒွိစုံကို မဖြစ်မနေပါအောင်

င်ထည့်၍ လှူဒါန်းကြရသော ဓလေ့လည်း ရှိပေသည်။ ။

ထိုထိုသော လောကီကျမ်းစာများ နှင့် ဆက်နွှယ်သော အယူအဆ
တွေလည်း များစွာရှိပေသည်။ ။ မြန်မာထုံးတမ်းစဉ်လာ၊ လောကအကျိုး
စီးပွားအတွက် မပယ်သင့် မပြစ်ပယ်ထိုက်သော ရှေးထုံးများ သည် လ
ည်း လောကအစီးအပွားအတွက် အကျိုးရှိမည်သာဖြစ်ပေသည်။ ။

ထိုထိုသော လောကအယူအဆများကို အပြစ်မဆိုသာသော်လည်း
အသုဘချမည့် နေ့တွင် အတီးအမှုတ် အကအခုန်တို့ဖြင့် ဧယဉ်ကြူးကြ
ရာဝယ် အသုဘရုပ်အလောင်းကို မြပုခက်တွင် ထည့်ပြီး - "သင်္ကန်းခြုံ
လွမ်းထားခြင်းသည် မသင့်လျော်မအပ်စပ်သောအရာပင် ဖြစ်သည်။" အ
သုဘရုပ်ကလာပ်ကို သင်္ကန်းခြုံလွမ်းပြီး အလောင်းပြင်ခြင်းသည် မအပ်
စပ် မထိုက်တန်ကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။ ။

ယင်းသည် ကား ...

အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တန်သော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံကာ သွား
လာလှည့်လည်နေသော ရှင်ဒေသဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ -

အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ၊ ယောဝတ္ထံ ပရိဒဟိဿတိ အပေတောဒ
မ သစ္စေ န၊ နသောကာသာဝ မရဟတိ - အကျင့်ကောင်းမရှိပါလျှင် အ
ဝတ်ကောင်းနှင့် မထိုက်တန်ကြောင်းကို မြတ်ဗုဒ္ဓဟောတော်မူခဲ့သည်။ ။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက "ဗိပ္ပဘိည" အရာတွင် ဧတဒဂ်ရ
တော်မူသော "ဗာဟိယဒါရုစိယ"အမည်ရှိသော ရဟန္တာရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။ သူ
သည် မြတ်ဗုဒ္ဓထံတော်မှ တရားတော်ကို နာယူလိုသောကြောင့် ယူဇနာ
တစ်ရာနှစ်ဆယ်ဝေးသော ခရီးကို အရောက်ပြေး၍ လာခဲ့လေသည်။ ။
သာဝတ္ထိမြို့သို့ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ

နောက်သို့လိုက်၍ တရားတော်ကို နာယူလိုပါကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ။

ထိုအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် -

ဗာဟိယဒါရုစိယ - ယခုအခါသည် တရားဟောရန် အချိန်အခါမဟုတ်ချေ။ ဘုရားရှင်တို့ ဆွမ်းအလို့ ငှာကြွတော်မူသောအချိန်ဖြစ်သည် ဟု ပယ်တော်မူလေသည်။ ။

ထိုအခါ ဗာဟိယဒါရုစိယသည် မြတ်ဗုဒ္ဓဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ နောက်သို့ အစဉ်လိုက်၍ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရန်တရားဟောတော်မူပါမည့် အကြောင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားလေသည်။ ။ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းခံကြွတော်မူလျက်ဖြင့်ပင် တရားဟောတော်မူလေသည်။ ။

ထိုဒေသနာတော်အဆုံးတွင် ဗာဟိယဒါရုစိယသည် အာသဝေါကုန်ခန်း၍ "ရဟန္တာ"အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။ ။ "ရဟန္တာ" ဖြစ်သော ခဏ၌ပင်လျှင် မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာတော်သို့ဝင်လိုကြောင်း "သင်္ကန်းဝတ်လိုကြောင်း လျှောက်ထားတောင်းပန်လေတော်၏"။

ဗာဟိယဒါရုစိယ - ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းသည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၊ သန္တတိအမတ်ကြီးတို့ ကဲ့သို့ လူဝတ်ဖြင့်ပင် ကိလေသာအာသဝေါ ကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းမျိုးပင်တည်း။ အရဟတ္တဖိုလ် ဆိုက်တော်မူ၍ ကိလေသာအာသဝေါ ကုန်ခန်းသည် ကို "ရဟန္တာ"ဟု ခေါ်၍ သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့် ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းကြောင်းကို တရားအားထုတ်နေသောသူကို "ရဟန်းသမဏေ"ဟု ခေါ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဗာဟိယဒါရုစိယသည် "ရဟန္တာ"ဖြစ်ပါသော်လည်း သင်္ကန်းဝတ်ရဟန်း သာမဏေ အဖြစ်သို့ကား မရသေးပေ။ မြတ်ဗုဒ္ဓထံတော်

တွင် သင်္ကန်းဝတ်ခွင့်တောင်းပန်သောအခါ မြင်တော်မမူ၍ ဘုရားရှင်သည် ၊ "ဗာဟိယဒါရုစိယ"ကို "ဧဟိဘိက္ခု" ခေါ်တော်မမူ။

"ချစ်သား ဗာဟိယဒါရုစိယ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ သင့်မှာ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ပြည့်စုံပါပြီလောဟု မေးတော်မူလေသည် "

ထိုအခါ ဗာဟိယဒါရုစိယသည် ငါကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခန်း၍ "ရဟန္တာ"ဖြစ်သည် ကို မြတ်ဗုဒ္ဓသိတော်မူပြီ။ ငါ့မှာ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ မပြည့်စုံသေးလို့ သာ၊ သာသနာတော်သို့ဝင်ခွင့် "သင်္ကန်းဝတ်ခွင့်မရရှိခြင်း ဖြစ်၏ "ဟု သဘောပေါက်နားလည်စွာဖြင့်၊ သင်္ကန်းရှာထွက်ခဲ့လေတော့သည် ။

သာဝတ္ထိမြို့အတွက် တစ်ခုသောအမှိုက်ပုံပေါ်တွင် အဝတ်ပိုင်းတစ်ခုကို သင်္ကန်းချုပ်ရန်အလို့ ဌာ - ပုံသကူကောက်မှုစဉ်၊ အတိတ်က ပြုအပ်သော အသက်ရှည်စေရန်အဖို့ ကုသိုလ်ကံကုန်လေသောကြောင့် အမှိုက်ပုံပေါ်မှာ ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရလေသည် ။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသော ဗာဟိယဒါရုစိယ၏ ဥတုဇရပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်၍ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဓာတ်တော်များကို သာဝတ္ထိ၌ ထူပါ(စေတီ)တည်ရန် မြတ်ဗုဒ္ဓမိန့်တော်မူလေသည် ။

ဗ ဂဟိယ ဒ ဂရုစိယ သ ညှ် "ဒိပ္ပဘိည"ဧတဒဂ်ရတော်မူသည့် "ရဟန္တာ"ဖြစ်တော်မူပါသော်လည်း "သင်္ကန်းဝတ်ခွင့်"ရတော်မမူခဲ့ပေ။

ဤသို့လျှင် အဘယ်သို့သော ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ ရဟန်းဒါယကာ၊ ရဟန်းအစ်မ၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းအစ်မ အစရှိသော ပုထုဇဉ်လူသာမန်တို့ ၏ "အသုဘ"ရုပ်အလောင်းကောင်ကို "သင်္ကန်းခြံလွှမ်း၍ အ

လောင်းပြင်ခြင်းငှာ၊ ထိုက်တန်ပါအံ့နည်း" စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်တော့၏

။

ဟောင်းသာဟောင်း၍ ၊ မကောင်းသော အယူအဆဖြစ်နေပါလျှင် ပြုပြင်သင့်သည် သာ ဖြစ်ပါကြောင်း ဆွေးနွေးတင်ပြလိုက်ရပါသည် ။

သုံးလောကမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၄ - ခုနှစ်
